

Arrest

nr. 253 888 van 3 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 9 januari 2013, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 17 juli 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een

bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 113 445 van 7 november 2013 vernietigde de Raad de beslissing van 17 juli 2013 waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen en de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 30 september 2014 een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 13 maart 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 13 maart 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [K.]

Voornaam: [J.B.]

[...]

Nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Vilvoorden-Machelen op 12.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 12.03.2019 door de politiezone Vilvoorde-Machelen en verklaart dat hij samenwoont met zijn vrie[n]din [L.H.] met wie hij een wettelijke samenwoning wil laten registreren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS

22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning, geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene medische regularisatie aanvragen allen negatief werden afgesloten. Betrokkene geeft momenteel niet aan dat hij medische problemen kent. Evenmin verklaart betrokkene dat hij minderjarige kinderen heeft in België. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente van 23.11.2017 dat hem betekend werd dezelfde dag. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd."

Dit is de bestreden beslissing.

1.6. Bij arrest nr. 235 984 van 25 mei 2020 vernietigde de Raad de beslissing van 30 september 2014 waarbij verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard en de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de rechten van verdediging, van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht, het rechtzekerheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting :

"Première Branche.

EN CE QUE la décision attaquée est motivée par les éléments suivants :

- article 7, al. 1 de la loi du 15.12.1980 : le requérant n'est pas en possession d'un document de séjour ou d'un visa valable au moment de son « arrestation » (sic) ;

- Malgré sa cohabitation avec sa compagne [L.H.], le fait d'imposer au requérant de retourner dans son pays d'origine n'emporte pas d'ingérence disproportionnée dans son droit au respect de sa vie privée et familiale ;

- Le requérant ne mentionne pas souffrir actuellement de problèmes médicaux et toutes ses demandes de séjour pour raisons médicales ont été rejetées négativement ;

ALORS QUE cette motivation ne prend en considération ni l'état de santé du requérant, ni sa vie familiale au titre de l'article 74/13 et qu'il n'a pas été entendu à ce sujet ;

Que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci ;

Que la décision de la partie adverse doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet ;

Que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 dispose :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12° un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé : 1 ° s'il demeure dans le royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ; »

Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 dispose :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire, même lorsque l'article 7 précise que le ministre ou son délégué « doit » le délivrer, n'est pas une compétence complètement liée ;

Qu'en effet, même dans cette hypothèse, le Ministre doit tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familial de la personne concernée ainsi que de son état de santé, conformément à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Qui si au terme de cet examen il apparaît que la décision d'ordre de quitter le territoire méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger concerné le Ministre ou son délégué peut, et même doit, s'abstenir de délivrer une décision d'ordre de quitter le territoire, même dans les hypothèses où l'article 7 alinéa 1 lui impose une telle délivrance (voir en ce sens, CE, 230.251 du 19 février 2015, CE, 231.762. du 26 juin 2015) ;

Qu'il ne suffit donc pas de constater que les conditions de l'article 7, alinéa 1,1° sont remplies pour considérer que la décision d'ordre de quitter le territoire est valablement motivée ;

A. Quant à la non prise en compte de l'état de santé du requérant

Qu'en termes d'état de santé du requérant, il est tout à fait inexact de prétendre, comme le fait pourtant erronément la décision attaquée, que « Betrokkene geeft momenteel niet aan dat hij medische problemen kent » ;

Que, en effet, la partie adverse connaît avec précision la situation de santé grave et préoccupante du requérant, atteint du VIH, depuis le 7 janvier 2013, date de la première demande de régularisation de séjour pour raisons médicales introduite par le requérant (voy. exposé des fiats) ;

Que, en outre, le requérant n'a pas été entendu, préalablement à la délivrance de la décision attaquée, sur l'actualité de sa situation de santé et sur les soins qu'il suit de manière permanente en Belgique ; que le droit d'être entendu a été violé ; que, en effet, si le requérant avait été entendu sur l'actualité de

son état médical, la procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent et à la non-délivrance d'un ordre de quitter le territoire ;

Qu'il est en outre totalement inexact de prétendre également que « Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene medische regularisatie aanvragen allen nagatief werden afgesloten » ;

Que, en effet:

Une première demande d'autorisation de séjour pour raisons médicales a été introduite en date du 7 janvier 2013, demande fondée sur l'article 9 ter de la loi du 15 décembre 1980. Cette demande fut déclarée recevable en date du 11 mars 2013. Certes, la partie adverse prit une décision de rejet au fond de cette demande 9ter, ainsi qu'un ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée, mais Votre Conseil, par son arrêt n°113 445 du 7 novembre 2013, décida d'annuler ces décisions. La décision de rejet au fond de la demande 9ter doit donc être considérée comme n'ayant jamais existé.

Ensuite, en date du 12 février 2014, l'Office des étrangers prit une nouvelle décision de rejet au fond de la demande 9ter du requérant. Cette décision était accompagnée d'un ordre de quitter le territoire (annexe 13), et d'une interdiction d'entrée (annexe 13 sexes).

Un recours fut introduit contre ces trois décisions, notifiées au requérant en date du 5 mars 2014.

Suite à ce recours, la partie adverse décida de retirer les trois décisions en date du 11 avril 2014. Votre Conseil constata ce retrait de décision par son arrêt n°126.642 du 3 juillet 2014.

A nouveau, cette seconde décision de rejet au fond de la demande 9ter doit donc être considérée comme n'ayant jamais existé.

Ensuite, la partie adverse prit une nouvelle décision de refus de séjour pour raisons médicales en date du 30 septembre 2014. Cette décision a fait l'objet d'un recours introduit auprès de Votre Conseil (pièce 3) et ce recours est actuellement toujours pendant.

Que, en conclusion, le requérant n'a donc introduit qu'une seule demande de séjour pour raisons médicales, et que cette demande n'a jamais été définitivement rejetée ;

Que, dès lors, la prise en compte de la situation de santé du requérant en vertu de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 aurait dû conduire la partie adverse à ne pas délivrer au requérant d'ordre de quitter le territoire ;

Que la décision attaquée doit être annulée pour ce motif ;

B. Quant à la non prise en compte de la vie privée et familiale du requérant

Qu'en termes de vie familiale, le requérant fait valoir son projet de cohabitation légale avec sa compagne ;

Que la compagne du requérant est actuellement enceinte d'un enfant (voy. supra) ;

Que si ces éléments n'ont pas été portés à la connaissance de la partie adverse, c'est parce que le requérant a été pris par surprise par une décision à laquelle il ne s'attendait pas et contre laquelle il n'a pas pu faire valoir d'objections avant qu'elle ne soit prise ;

Que pourtant, 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 impose un examen individuel afin que soit garanti que la partie adverse tienne compte des droits fondamentaux de l'étranger et des éléments repris par l'article 74/13 et qu'il revient à la partie adverse de donner la possibilité à l'étranger concerné de faire valoir son point de vue à cet égard (CCE, 27 mai 2016, n° 168.511).

Que la Cour de Justice de l'Union européenne a jugé que l'autorité doit se conformer aux obligations reprises à l'article 5 de la directive 2008/115 et doit entendre la personne concernée à ce sujet avant de lui délivrer une décision d'ordre de quitter le territoire (CJUE, 11 décembre 2014, C-249/13, Boudjlida, § 49, dans le même sens, CCE, 27 mai 2016, n° 168.511).

Que dans son arrêt M.M. du 22 novembre 2012, la Cour de Justice de l'Union européenne fait référence à l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne pour définir la portée du droit d'être entendu qui, en tant que principe général du droit de l'Union, s'applique dans les rapports entre administrations nationales et administrés ;

Que dans son arrêt Mukarubega c. Préfet de police, Préfet de la Seine-Saint-Denis du 5 novembre 2014 (affaire C-166/13), la Cour a affirmé qu'« il résulte clairement du libellé de l'article 41 de la Charte que celui-ci s'adresse non pas aux États membres, mais uniquement aux institutions, organes et organismes de l'Union. Partant le demandeur d'un titre de séjour ne saurait tirer de l'article 41, paragraphe 2, sous a) de la Charte un droit d'être entendu dans toute procédure relative à sa demande. Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. » [...];

Que la Cour a rappelé, dans son arrêt Khaled Boudjlida c. Préfet des Pyrénées-Atlantiques du 11 décembre 2014 (affaire C-249/13), que le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense qui est un principe général du droit de l'Union et que partant, il s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité ;

Qu'il faut donc considérer que le droit d'être entendu est applicable en l'espèce, en tant que faisant partie intégrante des droits de la défense, principe général du droit de l'Union ;

Que dans son arrêt M.G c. N.R. du 10 septembre 2013, la Cour de Justice a jugé que le droit d'être entendu ne saurait être invoqué que si sa violation prive celui qui l'invoque de la possibilité de mieux faire valoir sa défense de telle sorte que la procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent ;

Que, de plus, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est également consacré par le principe général du droit administratif belge Audi alteram partem ;

Que le droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts ;

Que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents ;

Que le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours ;

Que le requérant aurait pu faire valoir les éléments cités ci-dessus, notamment le suivi médical en Belgique et la vie familiale avec sa compagne, éléments dont il est indéniable qu'ils auraient permis d'aboutir à un résultat différent ;

Qu'il s'agit là d'éléments qui auraient dû être pris en considération avant de prendre la décision attaquée au titre de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que rien ne laisse apparaître que la partie adverse ait pris ces éléments en considération, ce qui est constitutif d'une violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et du principe de bonne administration en ce qu'il se décline en une obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier ;

Que la partie adverse a également violé le droit d'être entendu, en tant que principe général du droit de l'Union ou de droit administratif belge, en ne permettant pas au requérant de faire valoir ces éléments avant la prise de la décision attaquée ;

Que pour les mêmes raisons, la partie adverse a violé le principe bonne administration qui recouvre un devoir de soin et de minutie, ce qui impose de bien préparer soigneusement et minutieusement la prise de décision, le cas échéant en entendant la personne intéressée ;

Qu'en tout état de cause, la décision attaquée viole également l'obligation de motivation, telle qu'elle découle des dispositions légales visées au moyen, car la décision attaquée ne fait pas apparaître en quoi la situation familiale du requérant, telle que décrite ci-dessus, a été prise en compte par la partie adverse ;

Qu'en l'absence de tout motif quant à ce dans la décision attaquée le requérant est dans l'impossibilité de comprendre pourquoi cette situation familiale justifie ou ne justifie pas la prise de la décision attaquée ;

Que le seul fait de considérer qu'un retour temporaire du requérant dans son pays d'origine pour y solliciter l'autorisation de séjour ne serait pas contraire à l'article 8 de la CEDH, ne constitue à cet égard en aucune façon une motivation suffisante, surtout si l'on met dans la balance des intérêts l'état de santé du requérant ainsi que le fait qu'il réside en Belgique de manière ininterrompue depuis le 10 avril 2012 ;

Qu'en l'absence de tout motif à ce sujet votre Conseil est également dans l'incapacité d'en contrôler la conformité avec la loi ou l'existence d'une erreur manifeste d'appréciation ;

Que compte tenu de la finalité de l'obligation de motivation la décision doit donc être annulée pour violation de l'obligation de motivation des actes administratifs et des dispositions citées au moyen ;

Que la première branche du moyen est donc fondée ;

Deuxième branche

EN CE QUE la décision attaquée affirme que :

« Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.»;

ALORS QUE cette motivation est incomplète quant aux obligations pesant sur l'État belge au titre de l'article 8 de la CEDH ;

Que le requérant mène avec sa compagne une vie familiale qui est protégée par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme ;

Que cette disposition stipule :

« Droit au respect de la vie privée et familiale

1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Que pour que cette disposition soit applicable il y a lieu en premier lieu de faire valoir l'existence d'une vie familiale ;

Que la vie familiale protégée par l'article 8 de la CEDH dépasse la réalité juridique et que son existence est déterminée de façon casuistique en prenant en considération tous les éléments de la cause ;

Qu'à cet égard le requérant fait valoir qu'il cohabite avec sa compagne et qu'ils ont le projet de conclure une cohabitation légale afin d'avoir une communauté de vie ;

Que l'existence de cette vie familiale n'est pas contestée par la partie adverse ;

Que l'existence d'une vie familiale est donc établie et l'article 8 de la CEDH applicable ;

Que la partie adverse se contente in casu d'exposer une position de principe selon laquelle le requérant peut rentrer dans son pays d'origine pour obtenir un visa dès qu'une date de cohabitation sera fixée ;

Que cette motivation est totalement stéréotypée et ne permet pas au requérant de comprendre pour quelles raisons, dans sa situation personnelle, les liens familiaux qu'il a noués ne justifient pas, selon la partie adverse, de faire une exception à la délivrance d'un ordre de quitter le territoire. ;

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour. eur. DH, Conka c. Belgique, 5 février 2002, §83) et que cette 9e disposition prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E., 22 décembre 2010, n° 210.029) il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou aurait dû avoir connaissance ;

Qu'il revient à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents du requérant et de l'État ;

Qu'il ne suffit donc pas de constater que la décision serait légalement fondée sur la loi du 15.12.1980 pour postuler, comme le fait la partie adverse, qu'elle serait conforme au prescrit de l'article 8 de la CEDH ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse ne procède pas à un examen des intérêts concurrents du requérant et de l'état ;

Ce faisant, la partie adverse ne se livre pas au test de proportionnalité prévu par le paragraphe 2 de l'article 8 de la C.E.D.H. ;

Que, ce faisant, elle enfreint à nouveau son obligation de motivation formelle de ces décisions, telle qu'elle résulte des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée ;

Que, en outre, si elle s'était livrée à un tel examen, elle aurait dû conclure que sa décision était totalement disproportionnée à l'objectif poursuivi ;

Que, comme l'a également souligné le Conseil d'État, entre autres dans son arrêt du 25 septembre 1986 (n° 26933, A.P.M., 1986, n° 8, p 108), "l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et celles non moins importantes relatives à la protection de la vie [privée et] familiale" ;

Que, ainsi, il faut que la limitation à l'exercice du droit au respect de la vie familiale soit "proportionnée", c'est à dire qu'elle réalise un équilibre entre l'ampleur de l'atteinte à la vie familiale et la gravité du trouble causé à l'ordre public ;

Que le paragraphe 2 de l'article 8 de la C.E.D.H. énumère les conditions auxquelles une ingérence dans l'exercice de leur droit à la vie privée et familiale doit satisfaire ;

Qu'une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit «prévues par la loi», qu'elle poursuive un ou des buts légitimes énumérés : protection de la sécurité nationale ou de la sûreté publique, défense de l'ordre, bien être économique du pays, protection de la santé et/ou de la morale, préventions des infractions pénales), et qu'elle soit «nécessaire dans une société démocratique», c'est à dire «justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi» ;

Que cette exigence de proportionnalité impose la recherche d'un juste équilibre entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence, au terme d'un examen des circonstances individuelles de la cause ;

Qu'«en particulier, la règle de proportionnalité postule l'exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le SEUL moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive» ;

Qu'il est manifeste que la partie adverse ne répond nullement à cela se contenant d'énumérer une jurisprudence restrictive sans procéder in concreto à un examen de proportionnalité ;

Il en résulte une violation du principe de proportionnalité lu en combinaison avec l'article 8 de la CEDH et en violation de l'obligation de motivation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991. ”

4.2. Verweerder repliceert als volgt :

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en art. 62 Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft, zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekende partij betwist ook niet dat zij niet in het bezit is van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Terwijl artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet anders vermag dan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) te betekenen, na te hebben vastgesteld dat een vreemdeling niet over de vereiste documenten beschikt.

In een eerste onderdeel stelt verzoekende partij dat er geen rekening werd gehouden met de medische toestand van verzoeker, waarbij verzoekende partij naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij haalt aan dat hij niet werd gehoord voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing m.b.t. zijn gezondheidstoestand.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C - 287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C - 141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C - 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115/EG, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij in casu terdege op nuttige wijze zijn standpunt heeft kunnen kenbaar maken.

Immers maakte verzoekende partij op 12.03.2019 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Uit administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt dat verzoeker werd ondervraagd aangaande zijn gezondheidstoestand.

Volgende vraag werd onder meer aan verzoekende partij gesteld:

“Zijn er nog elementen die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende zijn gezondheidstoestand?”

Evenwel is verzoekende partij niet ingegaan op deze vraag. Bijgevolg kan er worden aangenomen dat de gezondheidstoestand niet van die aard is dat ze zeer ernstig kan zijn.

Verwerende partij wijst nog op de doelstelling van de Richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van de Richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, *Achughbadian*, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, zaak C-383/13, punt 43).

De aangevoerde schending van het hoorrecht kan derhalve niet worden aangenomen.

Waar verzoekende partij nog een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert, laat verweerder het volgende gelden dat dit artikel een algemene bepaling is dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de laatste regularisatieaanvraag, na een medisch advies van een arts-attaché, ontvankelijk, doch ongegrond wordt bevonden. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat met de gezondheidstoestand van de eerste verzoekster geen rekening werd gehouden.

Voor zover verzoekende partij stelt dat de gezondheidstoestand van verzoeker sindsdien verslechterd is, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweemde gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in

het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl in casu dient worden vastgesteld dat de gemachtigde heeft gemotiveerd m.b.t. de gezondheids-toestand van verzoekende partij.

“ Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene medische regularisatie aanvragen allen negatief werden afgesloten. Betrokkene geeft momenteel niet aan dat hij medische problemen kent.”

De beschouwingen van verzoekende partij zijn niet ernstig.

In een tweede onderdeel haalt verzoekende partij aan dat de gemachtigde voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie in de bestreden beslissing diende te motiveren nopens haar gezinsleven en zij verwijst in dit kader naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 8 EVRM.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het feit dat verzoekende partij thans samen leeft met mevr. [L.H.]. Na onderzoek heeft de gemachtigde voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en Asiel en Migratie evenwel besloten dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 EVRM impliceert.

De verzoekende partij maakt ook geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

De verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Minstens kan zij tijdelijk het grondgebied verlaten teneinde haar verblijf in regel te stellen. Tijdens deze tijdelijke verwijdering kan zij zich door haar partner laten vergezellen, dan wel kan haar partner haar af en toe bezoeken.

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70;[...])

Zie in die zin:

“In casu blijkt dat het familieleven waarop de verzoeker zich beroept niet bestond in het land van herkomst, Ecuador. De verzoeker heeft zijn gezinsleven dan ook in België gevormd op een moment waarvan hij wist of toch behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie onzeker was gezien hij slechts over een voorwaardelijk en tijdelijk verblijfsrecht beschikte dat overigens een einde nam in april 2012 (het tijdelijk verblijfsrecht nam toen een einde en de aanvraag tot verlenging werd afgewezen).” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.)

De in casu bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Volledigheidshalve laat verweerder nog gelden dat na het nemen van de bestreden beslissing het Openbaar Ministerie een negatief advies heeft verleend m.b.t. de registratie van de samenwoning.

Een schijnrelatie valt niet onder de beschermingssfeer van artikel 8 EVRM.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigs- en proportionaliteitsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.”

4.3. De Raad merkt op dat het niet ter discussie staat dat verzoeker, voor de bestreden beslissing werd genomen, verweerder, middels een aanvraag om machtiging tot verblijf, op de hoogte stelde van het feit dat hij gezondheidsproblemen heeft en dat hij van mening is dat deze problemen hem verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst. Daarnaast moet worden benadrukt dat, gelet op de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op verweerder de verplichting rust om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Verweerder heeft in de bestreden beslissing aangegeven dat verzoekers medische regularisatieaanvragen “*allen*” negatief werden afgesloten. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat verzoeker slechts één aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd indiende. Ter terechtzitting is verder gebleken dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 september 2014 waarbij deze ene aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond wordt afgewezen door de Raad werd vernietigd bij arrest nr. 235 984 van 25 mei 2020. Deze beslissing dient derhalve te worden geacht nooit te hebben bestaan. Het feit dat verzoeker, toen hij zich op 12 maart 2019 bij de politiediensten aanmeldde om te worden gehoord in een dossier inzake een mogelijke schijnsamenwoning, geen verdere toelichtingen verschafte omtrent zijn gezondheidstoestand doet geen afbreuk aan het feit dat hij verweerder voordien reeds uitgebreid op de hoogte stelde van zijn medische problemen. Nu de beslissing van 30 september 2014 werd vernietigd op grond van de vaststelling dat de door verzoeker aangevoerde medische problematiek niet deugdelijk werd onderzocht, kan verweerder niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat het kon volstaan om te verwijzen naar deze beslissing en de vaststelling dat verzoeker zijn eerder reeds meegedeelde gezondheidsproblematiek niet opnieuw toelichtte of vermeldde om te kunnen besluiten dat werd voldaan aan de, in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen, uitdrukkelijke verplichting om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen. Er blijkt geenszins dat verweerder de medische problemen van verzoeker op een deugdelijke wijze heeft in aanmerking genomen bij het nemen van de in casu bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel werden miskend.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 maart 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK